

AKP YÜKSEK VERGİLER, ZAMLAR,
DÜŞÜK ÜCRETLER DEMEKTİR

BİRLEŞELİM MÜCADELE EDELİM

Sağdan ve soldan sermaye şak şakçıları tarafından kurtarıcı olarak sahaya sürülen Mehmet Şimşek'in çantasından bir tür IMF programı çıktı.

► TL'nin değerini düşürdüler: TL, yılbaşından bu yana yüzde 28 oranında değer kaybetti. Bunun yüzde 10'u, 28 Mayıs seçimleri sonrası gerçekleşti. Dolarla fiyatlanan tüm ürün ve mamullerin fiyatları, kurdaki artışla birlikte katlandı.

► Faizleri yükselttiler: Merkez Bankası politika faizini artırınca, kredi kartı borçları, nakit avans ve tüketici kredileri de zamlandı.

► Düşük ücret artışları yaptılar. Sosyal yardımları da azıcık artırdılar.

► Vergileri yükselttiler: KDV oranı artırılınca ikinci büyük fiyatlama ve zam dalgası başladı.

ONUR AYI
YASAKLARIN
VE BASKILARIN
GÖLGESİNDE
KUTLANDI

sayfa 5

İŞÇİ SINIFI
NEDEN TEK
DEVİRİMCİ
SINIFTIR?

sayfa 8

Sayfa 2-6

HER ALANDA BİRLEŞİK MÜCADELE

Seçimlerin ardından özellikle ekonomik alanda iktidar gemi aزیی almış bir şekilde saldırıya geçti. Işık hızıyla fakirleşiyoruz.

Liranın dolar karşısında erimesi, temel gıda maddelerine gelen arka arkaya zamlar, büyük şehirlerde ev kiralarda yaşanan astronomik artışlar biz emekçi ailelerinin ayakta kalmasını imkansız hale getiriyor.

Asgari ücrete ve emekli maaşlarına yapılan “zamlar” yapıldığı gün yok oluyor.

Karşımızda tüm hücreleriyle sermayeyi korumaya yemin etmiş bir iktidar var. Bir önceki ekonomi politikası ekonomik yoksullaşmayı net bir şekilde tetiklediğinde de sermaye gruplarının lehine adımlar atmıştı. Şimdi önceki ekonomi politikalarından bütünüyle vaz geçmiş ve faiz konusunda bambaşka adımlar atmaya başlamışken de fatura yoksullara kesiliyor.

Açlık ve yoksulluk sınırında yaşayan insanlar şehri halinde büyük şehirler.

Merkezi ilçelerde barınamayan milyonlarca insan var.

Liderlerin moralsizliğine değil tabana bak

Seçimlerin ardından milyonlarca işçinin günlük yaşamında acı ve yoksullukta bir değişiklik yok.

Daha derin bir yoksullaşmadan söz edebiliriz.

Aşağıda, seçimlerden önce varolan öfke bir yere kaybolmadı. Kaybolan bu öfkeye yanlış politikalarla seslenen liderlikler. Liderliklerin hiç de abartılmaması gereken seçim yenilgisini varoluşun sorgulandığı bir başlangıç noktasına çevirmesi tabana bir sessizlik olarak yansıyor.

Bu sonsuza kadar sürecek bir sessizlik değil.

Aşağıda iktidar blokunun aşırı sağcı her uygulamasıyla karşılaşan her işçide bu öfkenin biriktiğine emin olabiliriz.

Bu yüzden sosyalistler morali bozulanlara ya da moral bozukluğu hakkında ahkam kesenlere değil, mücadele fırsatlarına odaklanmak zorunda.

ANTİKAPİTALİST BİR SOL İÇİN

Bize toplumun saflaştığı tüm keskin politik gelişmelerde işçi sınıfı ve ezilenlerin birliğinden taviz vermeyecek bir sol odak lazım.

Göçmenlerle dayanışmadan milim taviz vermeyecek bir sol. Sorunun göçmenler değil ırkçılık olduğunu anlatan bir sol. Mülteci haklarının önündeki engelin iktidar olduğunu görmek çok önemli. Tüm neonaziler ve naziler bu kapıdan içeri giriyorlar. Göçmenleri pazarlık masasında bir koz olarak gören yaklaşım göçmenleri toplumda ırkçılığı tırmandırmak için bir koz olarak kullanmak isteyenlerin ekmeğine yağ sürüyor.

Göçmenlerle dayanışma LGBTİ+'larla dayanışmadan bağımsız ele alınamaz. Bize meşhur balkon konuşması LGBTİ+ düşmanı sloganlarla güçlendirilen politikacılara karşı LG-BTİ+'ların haklarını hiç gerilemeden savunan bir sol lazım.

Kürt halkının haklarının tanınması bu toplumun en önemli meselelerinin başında geliyor. Milyonlarca emekçi Kürt sorunu etrafında milliyetçilik bağlamında bölünüyor, ayrıştırılıyor. Bu ayrışma, ancak, Kürt halkının en temel haklarının her düzeyde tanınması için verilen bir mücadeleyle aşılabılır.

Seçimden önce başımıza bela olan tüm sorunlar durduğu yerde duruyor.

Değişen sorunlar değil. Sorunlar ağırlaşarak devam ederken hem sendikal alanda hem de sol liderlikler düzeyinde politik ve ekonomik sorunların adeta yeniden tanımlanması bir zorunlulukmuş gibi bir karamsar eğilim hüküm sürüyor.

Oysa zam yağmuru, vergiler, keskin politik sorunlar ve ekonomiyi sermayenin iştahını tatmin etmek üzere örgütlemiş olması devlet ve sermayeyi eninde sonunda kaçınmayacağı bir öfke patlamasıyla yüz yüze bırakacak.

Bu öfkeli mücadele anlarına hazırlanmak her küçük eylemle dayanışmak, o eylemlere katılmak, başarılabilirse eylemlerin en önünde yer almak, bir adım daha iler çekilmesi için çabalamaktır. Aynı zamanda her eylemin diğer mücadele alanlarıyla birleşebileceği zeminleri sağlama alma çabası içinde olmaktır. Nihayetinde tüm mücadelelerin işçi sınıfının kitlesel mücadelesini teşvik edeceği, bu mücadelenin bir parçası olabileceği sosyalist bir politikayı hakim hale getirmektedir.

Bu, antikapitalist bir solun inşasından ayrılmayan bir görevdir. Ancak kitlesel bir antikapitalist alternatif işçi sınıfının irili ufaklı deneylerini ve mücadelelerini daha yığınsal bir mücadelenin parçası kılabilir. Ve sadece böyle bir sol göçmen düşmanlığına karşı mücadeleyle LGBTİ+ düşmanlığına karşı mücadeleyi, kadın düşmanlığına karşı mücadeleyle milliyetçiliğe karşı mücadeleyi ve tüm özgürlükleri savunarak birleştirebilir.

Karşımızda çok güçlü olduğu düşünülen bir hükümet var. Güçlü değil. Bu yanlış bir fikir. AKP seçimlerin en büyük kaybedeni. Bu güç yitirme eğilimini ve buna bağlı olarak belirmesi muhtemel siyasi krizleri yakından gözlemek zorundayız.

Aynı zamanda ezilenlerin de sanıldığı kadar güçsüz olmadığının görülmesi lazım. Geçtiğimiz yıl da aynı vurguyu yapıyorduk. Sandığımız gibi güçsüz olmadığımızı vurguluyorduk. Bizi güçsüz gösteren her fırsatı seçimler nedeniyle es geçmek, sokaktan çekilmektir.

Şimdi, önümüzdeki yerel seçimler nedeniyle yine aynı hatayı yapmamak gerekiyor. Mücadeleye hazırlanalım. Mücadeleye bakalım. Mücadeleleri birleştirelim.

IRKÇILIĞA VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYE

VOLKAN AKYILDIRM

Altındağ pogromu, Güzelbahçe katliamı ve son olarak Dilovası'nda provokasyon... Örgütlü ırkçılığa karşı mücadele tüm anti-faşistlerin ve ırkçılık karşıtlarının görevidir.

İrkçilik kendi kendine varolmaz. İrkçi örgütler, onların saldırgan propagandası, yalanları ve fiili saldırılarla ırkçılık örgütlenir, yayılır.

■ 11-12 Ağustos 2021 Pogrom:

Ankara Altındağ'da bir parkta çıkan kavganın ardından toplanan bir grup, gece yarısı Suriyeli göçmenlerin işyerlerine ve evlerine saldırdı. Polis varlığına rağmen hiçbir engelleme ile karşılaşmayan eli sopalı onlarca kişi dükkanları tahrip etti, yağmaladı. Göçmenlerin içinde bulunduğu bir evi de ateşe vermeye kalktı. Sosyal medyadaki kışkırtıcı paylaşımlar etrafından örgütlenen saldırganlardan hiçbiri tutuklanmazken, ertesi sabah sokağa çıkamaz duruma gelen göçmenler, polis tarafından tahliye edilip yaşadıkları yerlerden zorla uzaklaştırıldı.

■ 16 Kasım 2021 Katliam: İzmir Güzelbahçe'de Suriyeli göçmen işçiler Ahmet Elali, Mamun Elnebbhan ve Muhammed Elbiş kaldıkları yerde uyurken, bir ırkçı tarafından odalarına benzin döküldü. Yakılarak katledildiler. Başta kişisel kavga gibi gösterilmek istense de katilin, 'Orası yanacak, o Suriyeliler bugün ölecek' dediği ortaya çıktı. Bu vahşet alenen işlendiğinde her türlü sorunun nedeninin göçmenler olduğunu iddia edip, türlü yalanları servise sokan sosyal medyadaki ırkçılık had safhadaydı

■ 2 Temmuz 2023 Provokasyon: Gebze Dilovası'nda Suriyelilerin bir Türk'ün evini bastığı iddiası gece vakti sosyal medyada dolaşıma sokulurken, yaklaşık 100 kişi ilçede toplandı. Suriyelilerin yaşadıkları evlere yürümek istediler. İrkçi yürüyüş polis kontrolünde yapıldı. İlçedeki göçmenler korku için

2 Temmuz gecesi
Dilovası

de bekledi. İlerleyen saatlerde gerçek ortaya çıktı. İlçede bir ev basılması olayı olmamıştı. Köpeği olan kişi, bundan aynı yerde yaşayan Suriyeli göçmenleri sorumlu tutmuş ve kavga çıkmıştı. Bir mahalle sakininin çektiği videoda eli sopalı ve silahlı kişiler görüntülenerek, 'Bunlar Suriyeli' dendi. Oysa o kişiler köpeğin sahibi ve yakınlarıydı. Kavgaya karıştığı söylenen 10 Suriyeli göçmen sınır dışı edilirken, hakkında işlem yapılan Türkiye vatandaşları hakkında bilgi verilmedi.

İrkçi saldırılar elbette bunlarla sınırlı değil. Göçmenler sınır dışı edilme tehdidi yüzünden hiçbiri adli kayda geçmeyen, hesabı sorulmayan yüzlerce saldırıya yıllardır maruz kalıyor. Fakat art arda gelen bu üç olay, diğerlerini de kışkırtan, örgütlü ırkçı kampanya ve tehlikenin sosyal boyutlara ulaştığını gösteriyor.

İrkçiliği yayanlar

Sosyal medyada, teknolojinin olanaklarını kullanarak, bir türlü yalan üreterek göçmen karşıtı ırkçılığı bir vaka haline getiren başlıca odak eski MHP'li Ümit Özdağ ve ırkçı Zafer Partisi'dir.

Onlar kadar, içinden çıktıkları Akşener'in İYİP'i de sorumludur.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin 1. turunda Sinan Oğan, Özdağ ve arkasındakiler yüzde 5,3'lük bir oy oranına ırkçılıkla ulaştı. Zafer Partisi yüzde 2,23 oranıyla toplamda 1 milyon 215 bin oy aldı.

2. turda iki parçaya bölünüp iktidar ve muhalefet blokuna iltihak ettiler. İrkçi Zafer Partisi'nin CHP ve Millet İttifakı ile anlaşmasını dehşet içinde gördük. Zaten Suriyeli göçmenleri geri göndermeyi vaat eden Kılıçdaroğlu, '1 yılda kovacağız' diyen Özdağ ile kol kola girdi.

İkinci turu ise 2023'ün ilk altı ayında 500 binden fazla göçmeni sınır dışı eden Erdoğan kazandı. İkinci tur kampanyasını aşırı sağcılıkla tamamlayan Kılıçdaroğlu yenilirken, muhalefetin tüm kanatları iç krize girdi.

Muhalef gibi gözükse fakat müesses nizamın has elemanı olan Özdağ ve ırkçı partisi ise dışlandı ana akım siyasete sızmayı başarmış ve kendini meşrulaştırmış olmaktan memnundu; CHP'yi ve Millet İttifakı'nı kuyruğuna taktığı için de.

Buradan aldığı cüretle Bursa Gemlik'ten başlayarak birkaç sahil şehrinde "Mülteci istemiyoruz" sloganlı yürüyüşler tertiple-di. Dilovası'ndaki ırkçı provokasyon Gemlik yürüyüşünün ertesi gecesi meydana geldi. Sokağa çıkan eli sopalılar "Sokakta mülteci istemiyoruz" diye bağırıyordu.

İktidar bunlara göz yumuyor, çünkü Özdağ gibiler sisteme, sistemin gerçek sorunlarına ve sorumlularına olan öfkeyi alıp sistemin ezdiği göçmenlere yöneltiyor. İrkçilik ve ayrımcılık hakim oldukça Türkiyeli patronların göçmenleri kayıtsız, sigortasız, düşük ücretle çalıştırması da kolaylaşıyor.

Fakat ırkçılar sadece göçmenleri

hedef almıyor. Ümit Özdağ, Cemevleri'nin ibadethane olmasına karşı. HDP'nin kapatılmasını ve Türklerin Kürtler karşısında üstünlüğünü savunuyor. Azıllı bir antikomünist. Kendisini MHP'den, Ergenekon iddianamesi sayfalarından, Hrant Dink cinayeti sırasındaki rolü ve ardından 'Hepimiz Ermeni'yiz' diyenlere karşı saldırılarından tanıyoruz.

Mazlumlara hedefe koyup örgütlenerek, kurdukları çeteleri demokratik muhalefete ve nihayetinde işçi sınıfına karşı kullanacaklardır.

Ne yapmalıyız?

Dilovası'nda provokasyonun ardından "İrkçileri durduralım" başlıklı bir çağrı yapan **Hepimiz Göçmeniz İrkçiliğe Hayır** platformu şunları söylüyor:

"Mülteci düşmanlığı yapmak meşru ve demokratik siyaset alanının dışındadır. İrkçilik, düşünce ve ifade özgürlüğünün dışındadır. Çünkü ırkçılar, bunlara karşıdır..."

■ **İrkçilik yasaklanmalıdır. Anayasa ve TCK hükümleri bu provokasyonlara son vermek için uygulanmalıdır.**

■ **Bunu başarmak ve ırkçı kampanyaları/saldırıları püskürtmek anti-faşistlerin ve ırkçılık karşıtlarının ortak görevidir.**

■ **Provokasyonları önlemenin yolu aşağıdan, geniş katılımlı anti-faşist ve ırkçılık karşıtı kampanyaları göçmenlerle omuz omuza örgütlemektir."**

NATO'NUN ALMASI GEREKEN TEK KARAR DAĞITILMASI OLMALI

Japonya'da savaşı karşıtlan, NATO üyesi yönetimi protesto etti - 2023

Litvanya'nın başkenti Vilnius'ta gerçekleşen NATO liderler Zirvesi Bildirisi, bu suç makinesinin yayılmasından memnuniyeti dile getiren bir metin.

Bildiri esas olarak Ukrayna-Rusya konusuna odaklanmış durumda. "Rusya bu savaşı derhal durdurmalı, Ukrayna'ya yönelik güç kullanımına son vermeli ve Ukrayna topraklarından tüm kuvvet ve teçhizatını tamamen ve koşulsuz çekmelidir. Ülkeleri Rusya'nın saldırganlığına herhangi bir şekilde yardım etmeye çağırıyor ve Rusya'nın savaşını aktif olarak kolaylaştıran herkesi kınıyoruz" diyen NATO kendisinin Rusya için bir tehdit oluşturmadığını savunuyor.

Durumun böyle olmadığını biliyoruz. Ukrayna'yı işgal eden Rusya ne kadar saldırgan bir güçse, Ukrayna'yı Rusya ve Doğu'ya karşı bir kalkan olarak kullanan ve sürekli olarak yeni katılımlarla gelişmeyi hedefleyen NATO kat be kat saldırgan bir güçtür.

Rusya'nın saldırgan tutkunu durdurmasını isteyen NATO, ilişkilerin normalleşmesinin bu adımın atılması şartına bağlı olduğunu açıklıyor. Öte yandan Çin'i de tehdit eden NATO bildirisi "Çin Halk Cumhuriyeti'nin (ÇHC) belirtilen hırsları ve zorlayıcı politikaları çıkarlarımıza, güvenliğimize ve değerlerimize meydan okuyor" diyerek gezegende sadece kendisinin iyi niyetli bir örgüt olduğunu dile getirmiş oluyor.

Bildiri NATO liderlerinin Erdoğan'la NATO arasında varılan anlaşmayı da memnuniyetle karşıladığını gösteriyor. Erdoğan ve İsveç Başbakanı arasında NATO Genel Sekreteri'nin katılımıyla geçen görüşmede Türkiye'nin, İsveç'in NATO'ya katılımının önündeki engellemeye son verdiği açıklandı. TBMM'nin İsveç'in üyeliğine bir an önce onay vermesine yönelik bir girişimin başlayacağı Erdoğan tarafından açıklandı.

Türkiye İsveç'ten bir çok sığınmacının iadesini istiyordu.

NATO, genişleme çabalarına ara vermeyen haydut bir kuruluştur.

Savaşların sonlanmasına hiçbir katkısı olamaz. tersine, NATO bir savaş örgütüdür.

NATO dağıtılmalıdır. her hangi barışçıl bir adımın ilk şartlarından birisi budur.

Türkiye ise NATO'dan derhal ayrılmalıdır.

ABD'NİN UKRAYNA'YA YOLLADIĞI MİSKET BOMBALARI DAHA GENİŞ ÇAPLI BİR SAVAŞI KÖRÜKLÜYOR

ALEX CALLINICOS

Joe Biden yönetiminin Ukrayna'ya misket bombası tedarik etme kararı, savaşın doğasına dair tartışmaları çok daha berrak hale getirdi. Artık Washington'un Rusya'ya karşı bir vekalet savaşı yürüttüğünü inkar edebilmek için ya bir aptal ya da bir düzenbaz olmak gerek.

Misket bombaları savunma silahları kategorisinde yer almaz. Tasarlanma amaçları, tek seferde mümkün olduğunca çok can almaktır. Arkalarında, savaş sonlandıktan uzun süre sonra bile sivilleri, özellikle de çocukları öldürecek ya da sakat bırakacak, her an patlamaya hazır küçük bombacıklar bırakırlar.

Bu silahların tedarik edileceğine dair karar, BBC'nin güvenlik muhabiri ve İngiliz devletinin muteber bir savunucusu olarak bilinen Frank Gardner'ı bile şoke etmiş görünüyor: "Misket bombaları dünyanın pek çok yerinde haklı nedenlerle yasaklanmış, korkunç, ayırım gözetmeyen bir silahtır."

Bu saldırı silahlarının barbarca bir tercih olduğuna hiç şüphe yok. Ancak mesele bunun da ötesine geçiyor. Gardner durumu şöyle açıklıyor: "Ukraynalılar şimdi işgalci Rusları 1.000 km'lik bir savaş cephesi boyunca uzanan derinlemesine kazılmış savunma mevzilerinden çıkarmaya çalışmak gibi zorlu bir görevle karşı karşıyalar. Ukrayna yeterli sayıda topçu mermisine sahip olmadığı için buradaki eksikliğini tamamlayabilmek adına ABD'den tüm bu savunma siperlerini yöneten Rus piyadelerini hedef alabilecek misket bombaları göndermesini istedi."

Anlaşılabildiği kadarıyla, ABD, Ukrayna'yı işgalci Rus güçlerini geri püskürtmesi ve muhtemelen Kırım da dahil olmak üzere kaybettiği topraklarını geri alabilmesi için silahlandırıyor. Dolayısıyla bu saldırı ne kadar başarılı olursa, Prigozhin darbesiyle iyice zayıflamış olan Vladimir Putin'in nükleer silahlara başvurma kararı alma ihtimali de o kadar artacaktır.

Artık kimse Ukrayna hükümetinin ihtiyaç duyduğu çeşit çeşit silahı tedarik etmenin "ahlaki bir zorunluluk" olduğunu falan söylemesin. Zira bunun sonucunda yaşanabilecek bir nükleer savaş gezegende herkes için ölümcül bir tehdit doğurur.

Güney Kore'de ölümcül msket bombası testi

Çin hükümetinin, Devlet Başkanı Xi Jinping'in Mart ayında Moskova'yı ziyaret ederken Putin'i nükleer silah kullanmaması yönünde uyardığına dair açıklaması şimdi daha da anlam kazanıyor. Rusya'nın, Batı yaptırımlarını aşabilmek için Çin'e büyük ölçüde bağımlı olduğu da düşünülürse, bu uyarı hiç değilse bir nebze rahatlamamızı sağlayabilir. Ancak buna da güven olmaz. Zira termonükleer güçlerle donatılmış bir devleti yöneten gücün, siyasi ve kişisel beka tehdidi altındayken ne yapacağını, nasıl davranacağını bilemiyoruz çünkü bize bu konuda fikir verebilecek bir emsal bulunmuyor.

Ancak Biden'ın Ukrayna Devlet Başkanı Zelenski'ye her istediğini vermeyeceği de ortada. Nitekim diğer taraftan, ABD ve Almanya'nın, NATO'nun bu hafta Litvanya'nın Vilnius kentinde gerçekleştirilecek zirvesinde Orta ve Doğu Avrupa'daki Rusya karşıtı hükümetler tarafından uygulanan, Ukrayna'nın üye olarak kabul edilmesi yönündeki baskılara da direndiği biliniyor.

Washington ve Berlin, Putin sonrası Rusya ile bu seviyede bir düşmanlık sürdürme konusunda temkinli davranıyor.

Rusya seçkin azınlığı ise Ukrayna ile aralarındaki uzun sınır hattında NATO güçleri bulundurulmasına karşı çıkıyor. Kaldı ki Kuzey Atlantik Antlaşması'nın 5. maddesi uyarınca, NATO'nun gelecekteki bir savaşa doğrudan katılmama kararı alması da şimdiki kadar kolay olamayacak.

Türkiye'yi saymazsak, NATO'nun geriye kalan en büyük askeri güçleri olan ABD, İngiltere, Almanya ve Fransa şimdi Ukrayna'yı tam üyeliğe kavuşturacağı şüpheli bir taahhütler paketi sunmaya hazırlanıyor. Financial Times'a göre, "bazı yetkililer bu taahhütleri, Washington'un Yahudi devletine sağladığı aleni as-

keri desteğe benzer bir 'İsrail modeli' olarak yorumluyor."

"ABD bir yandan da İsrail'in Orta Doğu'da 'niteliksel bir askeri üstünlük' kazanmasını sağlamayı taahhüt ediyor ve her 10 yılda bir mutabakat zaptı imzalıyor. Yetkililer, Ukrayna'nın da benzer bir taahhüt koparabileceğini ve bu destek sayesinde ülkenin savunmasını uygun bir zemine oturtabileceğini söylüyor."

Zelenski de Nisan 2022'de şu sözleri dile getirmişti: "hiç şüphe yok ki kendine özgü bir 'büyük İsrail' olacağız. Tüm kurumlarda, süpermarketlerde, sinemalarda Silahlı Kuvvetler veya Ulusal Muhafız güçlerinin olmasına şaşırmayacağız, hepsinde silahlanmış insanlar olacak. Önümüzdeki on yıl içinde güvenliğin bir numaralı meselemiz olacağından hiç kuşku yok."

Apaçık ortadadır ki bir yandan NATO üyeliği ve bir yandan da ABD'den İsrail ölçeğinde bir askeri yardım paketi almak, yani hem pas-tam dursun hem karnım doysun diyebilmek istiyor. Ancak Washington ve Berlin bunu reddedecek olursa gidecek başka bir yeri kalmayacak.

Biden ise daha büyük ölçekli bir savaştan kaçınma ama aynı zamanda Putin'i sıkıştırmaya da devam edebilme arzusunda.

Bu arada, etkin güçleri açısından zayıf olsalar da bağıra bağıra savaş çığırkanlığı yapan Orta ve Doğu Avrupalıları da (Polonya hariç) yanında tutmak zorunda kalacak – Baltık ülkeleri, Avrupa Birliği milli gelirinin yüzde 0,5'inden azını temsil ediyor.

Sözün özü, Ukrayna'ya misket bombaları tedarik etmek, mevcut dengeli her halükarda daha büyük ölçekli bir savaşa doğru zorlamak anlamına geliyor.

(Çeviri: Tuna Emren)

ONUR AYI YASAKLARIN VE BASKILARIN GÖLGESİNDE KUTLANDI

LGBTİ+'LAR DİREKENİYOR

ATILLA DİRİM

2 Haziran - 10 Temmuz tarihleri arasında kutlanan ve LGBTİ+'ların eşit, özgür ve onurlu yaşam taleplerini ifade ettikleri Onur Ayı, devletin bütün kurumlarının yasaklarına, baskılarına ve şiddetine maruz kaldı.

Yasak ve baskılar

Toplam 5 il ve 1 ilçede Onur Ayı kapsamında yapılacak her türlü eylem ve etkinlik yasaklandı. Ayrıca 3'ü kaymakamlık, 1'i Rektörlük tarafından olmak üzere toplam 4 etkinlik yasaklandı. 2 ilde (İstanbul, İzmir) valiler sosyal medya üzerinden açıklama yaparak, "Milletimizin ve devletimizin teminatı olan aile kurumumuzu tehdit eden" ve "yasalara ve toplumun değerlerine aykırı" diye ifade ettikleri Onur Yürüyüşleri'ne izin verilmeyeceğini duyurdu.

İstanbul Trans Onur Yürüyüşü'ne yönelik polis müdahalesini eleştiren Yeşil Sol Parti İstanbul Milletvekili hakkında Emniyet Genel Müdürlüğü suç duyurusunda bulundu. En az 11 eylem ve etkinliğe fiziksel şiddet kullanılarak müdahale edildi, 1 etkinlik engellendi. 4'ü çocuk 7'si avukat en az 241 kişi gözaltına alındı. En az 2 kişi yaralandı. İstanbul'da gözaltına alınan yabancı uyruklu 5 kişi Geri Gönderme Merkezleri'ne götürüldü.

İki ilde barolar tarafından yapılan 2 etkinliğe fobik saldırı girişimi oldu. 3 müzisyenin 3 ilde vereceği 4 konser, yaptıkları açıklamaların ardından maruz kaldıkları fobik ve cinsiyetçi tepkiler gerekçe gösterilerek iptal edildi.

Devlet güçleri ile sağcı fobik grupların saldırıları

En az 11 eylem ve etkinliğe fiziksel şiddet kullanılarak müdahale edildi, 1 etkinlik engellendi. 4'ü çocuk 7'si avukat en az 241 kişi gözaltına alındı. En az 2 kişi yaralandı.

Ege Üniversitesi kampüsünde yapılacak olan İkinci Ege Onur Pikniği'nin fobik gruplar tarafından hedef gösterilmesi ve tehdit edilmesi nedeniyle ertelenmesi ile ilgili aynı tarihte İzmir Barosu

önünde yapılan basın açıklamasına polis biber gazı ve fiziksel şiddet kullanarak müdahale etti.

Kadıköy Kaymakamlığı tarafından yasaklanan BEKSAV Sinema Kolektifi'nin "Pride" film gösteriminin yapılacağı saatte vakıf binasına gelenlere müdahale eden polis, aralarında vakıf yöneticilerinin de olduğu en az 8 kişiyi fiziksel şiddet kullanarak gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar aynı gün içinde polisteki ifade işlemlerinin ardından serbest bırakıldı.

ODTÜ'de Rektörlük tarafından yasaklanan Onur Yürüyüşü'ne müdahale eden polis 5 kişi ile taksi durağında bekleyen 10 kişiyi fiziksel şiddet kullanarak gözaltına aldı. Polisin ayrıca müdahaleyi görüntüleyen öğrencileri de engellediği öğrenildi. Gözaltına alınan 15 kişi aynı gün içinde serbest bırakıldı.

İzmir Demokrasi Üniversitesi ve İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi öğrencileri tarafından düzenlenen planlanan piknikler polis saldırısına uğradı ve toplam 7 öğrenci fiziksel şiddet kullanılarak gözaltına alındı.

İstanbul'un Beyoğlu ilçesinde gerçekleştirilen Trans Onur Yü-

rüyüşü'ne müdahale eden polis 1'i çocuk 10 kişiyi fiziksel şiddet kullanarak ve ters kelepçelenerek gözaltına aldı. Müdahale sırasında gazetecilerin de görüntü almasının engellendiği öğrenildi. Yine İstanbul'un Şişli ilçesinde yapılan Onur Yürüyüşü'ne fiziksel şiddet kullanarak müdahale eden polis 2'si çocuk 1'i gazeteci 113 kişiyi gözaltına aldı, en az 2 kişi yaralandı. Gözaltına alınanlardan yabancı uyruklu 5 kişinin Geri Gönderme Merkezleri'nde tutulduğu öğrenildi.

İzmir'in Konak ilçesinde yapılan Onur Yürüyüşü'ne müdahale eden polis 1'i çocuk 4'ü avukat 52 kişiyi fiziksel şiddet kullanarak gözaltına aldı. Adana'da 2. LGBTİ+ Onur Yürüyüşü'ne müdahale eden polis 3'ü avukat 18 kişiyi fiziksel şiddet kullanarak gözaltına aldı. Eskişehir'de LGBTİ+ Onur Yürüyüşü'ne müdahale eden polis 18 kişiyi fiziksel şiddet kullanarak gözaltına aldı.

Antalya'da 9. LGBTİ+ Onur Yürüyüşü polis tarafından engellendi, Eğitim-Sen binasında basın açıklaması yapıldı.

Onur Ayı kapsamında Ankara Barosu Kadın Hakları Merkezi tarafından düzenlenecek "Gün-

cel gelişmeler ışığında toplumsal cinsiyet eşitliği mücadelesi ve LGBTİ+'lar" etkinliği Vatan Partisi üyeleri tarafından hedef gösterildi. Baro önünde yapılan fobik ve ayrımcı sözlü saldırılara rağmen etkinlik gerçekleştirildi. Yine İzmir Barosu tarafından düzenlenen kahvaltı etkinliğine fobik ve ayrımcı bir grup saldırı girişiminde bulundu.

3 müzisyenin 3 ilde vereceği 4 konser, yaptıkları açıklamaların ardından maruz kaldıkları fobik ve cinsiyetçi tepkiler gerekçe gösterilerek iptal edildi.

LGBTİ+'lar direniyor

Bütün bu yasaklara, baskılara ve saldırılara rağmen, Onur Ayı LGBTİ+'lar tarafından sokaklarda ve kapalı mekanlardaki çeşitli etkinliklerle kutlandı.

Polisin Taksim'e çıkan bütün yolları kapatmasına rağmen, 9. Trans Onur Yürüyüşü 18 Haziran Translarla Eşitlik Günü'nde yapıldı. Yüzlerce trans ve LGBTİ+ aktivisti, polis saldırılarına rağmen Harbiye'de basın açıklaması yaptılar, sokaklarda trans bayraklarını dalgalandırdılar.

25 Haziran'da İstanbul'da LGB-

Tİ+ 21. Onur Yürüyüşü yasaklara rağmen yapıldı. Polislerin İstiklal Caddesi ve Taksim Meydanı'na çıkan sokakları bariyerlerle kapatmasına rağmen, Teşvikiye'deki Mıstık Parkı'na bir araya gelen LGBTİ+'lar burada bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında "LGBTİ+'lara, Kürtlere, kadınlara, mültecilere, işçilere karşı iktidar tarafından yürütülen sistematik saldırılarla beraber; Cumhuriyet İttifakı tarafından hayatlarımız kriminalize ediliyor. Bir gecede İstanbul Sözleşmesi'nden çıkanlara, bizleri kriminalize edenlere söylüyoruz: Size asla boyun eğmeyeceğiz. Yaşamlarımızdan, varoluşlarımızdan vazgeçmeyeceğiz!" denildi.

Yine 25 Haziran'da İzmir'de düzenlenen 11. LGBTİ+ Onur Yürüyüşü polisin ağır saldırısına uğradı, onlarca LGBTİ+ gözaltına alındı ama gökkuşağı bayrakları İzmir sokaklarında dalgalandı.

Ankara'da da 8-14 Temmuz arasında LGBTİ+ Onur Haftası çeşitli etkinliklerle kutlanıyor. LGBTİ+'lar şehrin çeşitli yerlerine etkinlik programının yer aldığı pullar yapıştırdı ve yazılamalar yaptı. Ayrıca Kuğulu-1 Alt Geçidi'ne gökkuşağı bayrağı asıldı.

VERGİDE ADALET!

Vergiler, devlet bütçesinin en önemli gelir kaynağıdır. Teoride herkes vergisini verir böylece kamu hizmetlerinden (sosyal harcamalar) faydalanmaya hak kazanır. Pratikte ise durum bambaşka.

Türkiye'de vergi gelirlerinin yüzde 35'ini doğrudan vergiler (gelir vergisi, kurumlar vergisi, emlak vergisi vb.) oluşturuyor. Buna karşılık dolaylı vergilerden elde edilen pay yüzde 65'e ulaşıyor.

Dolaylı vergiler KDV, ÖTV, MTV gibi harcamaların üzerinden alınan vergilerdir. AKP iktidarı, 21 yıl sonra dolaylı vergileri artırdı. KDV yüzde 18'den yüzde 20'ye çıkartıldı.

İki vergi kalemi de adaletsizlikle dolu. Gelir vergisinin içine işçilerin direk maaşlarından kesilen vergiler de giriyor, şirketlerin yıl sonu bilanço oluşturup beyan ettiği vergiler de. 30 milyon ücretli emekçinin çalıştığı Türkiye'de gelir vergisinin yüzde 65'ini işçiler veriyor. Aynı çalışanlar (aileleriyle birlikte) yaptıkları zorunlu harcamalarda da insafsızca vergi ödüyor.

Gelir vergisi var, fakat en zenginler gelirlerine göre değil genel tarifelere göre vergi veriyor. Ücretlerinin ya da gelirlerinin önemli kısmını vergi olarak devlete ödeyen emekçiler Türkiye'nin vergi yükünü sırtında taşıyor.

Adil bir vergi sistemi

Adaletsiz vergi sistemine son verilmelidir. Türk-İş ve DİSK, mevcut vergi tarifelerinin baştan aşağı değiştirilmesini, işçiler üzerindeki vergi yükünün azaltılmasını talep ediyor.

Aynı zamanda devletin patronlara verdiği gibi işçilere yüzde 5'lik SGK prim desteği vermesini de talep ediyorlar.

Çok kazandıktan çok, az kazandıktan az vergi alınmalı.

ERDOĞAN'IN ACI REÇETESİ

İşçiler, emekçiler haklarını istiyor - 11 Temmuz 2023

Sağdan ve soldan sermaye şak şakçıları tarafından kurtarıcı olarak sahaya sürülen Mehmet Şimşek'in çantasından bir tür IMF programı çıktı.

Katlanın iç ve dış borçlar, devasa açık veren cari açık, gerekli dövizin bulunamaması ile yönetenlerin beceriksizliğiyle oluşan devasa maliyet halka ödetiliyor.

Her IMF programında uygulananlar, Türkiye işçilerine ve emekçilerine dayatılıyor: Deva-lüasyon, yüksek faizler, artan vergiler, kamu harcamalarının kısıtlanması, ücretlerin düşük tutulması...

Aynı anda bankaları güçlendiriliyor, kamu bankaları aracılığıyla kapitalistler kredilen-diriliyor ve iktidarın türlü teşvikleri ile vergi aflarıyla ihya ediliyor. Çok para sahipleri, Kur Korumalı Mevduat gibi yüksek faizli fonlarla ödüllendiriliyor.

Peki bunların parası nereden çıkıyor? Tabii ki bizlerin cebinden.

Ekonomik saldırı

■ **TL'nin değerini düşürdüler:** TL, yılbaşın-dan bu yana yüzde 28 oranında değer kaybet-ti. Bunun yüzde 10, 28 Mayıs seçimleri sonra-sı gerçekleşti. Dolarla fiyatlanan tüm ürün ve mamullerin fiyatları, kurdaki artışla birlikte

katlandı.

■ **Faizleri yükselttiler:** Merkez Bankası po-litika faizini artırınca, kredi kartı borçları, nakit avans ve tüketici kredileri de zamlandı.

■ **Düşük ücret artışları yaptılar. Sosyal yardımları da azıcık artırdılar.**

■ **Vergileri yükselttiler:** KDV oranı artırılınca ikinci büyük fiyatlama ve zam dalgası başladı.

Erdoğan'ın tercihi sonucu Mehmet Şimşek, zaten ekonomik buhranın üzerine, sosyal yıkıma yol açmaya aday. Peki bunları uygulama-dan ne umuyorlardı? Ne buldular?

İş burada bitmiyor

Umdukları, Türkiye piyasalarından kaçan ya-bancı yatırımcılara burada neoliberal bir mali disiplin uygulandığını göstermek. 2018'de başlayan mali kriz, Erdoğan' Londra'da eko-nomi kanalında yaptığı konuşmaydı. Şimdi tersi şeyleri uygularken, neoliberal bir mit olan Merkez Bankası'nın ve Hazine'nin ba-ğımsız davrandığına dünya kapitalistlerini ikna etmek istiyor.

Henüz ikna edebilmiş değiller. Türkiye'ye yabancı kaynaktan sıcak para girişinde bir değişiklik yok. Finans piyasasında cirit atan

günlük büyük vurguncular hariç, hiçbir yatırı-m gelmedi.

Dış yatırımcıları Türkiye piyasalarından çe-ken sadece bozulan mali yapı ve iflas riski değil, özellikle Türkiye'nin dış politikasıydı. Erdoğan yönetiminin şimdiki politik atakları, ABD ile anlaşmak, parçası olduğu gerilimleri sona erdirmek gibi bu yönde atılmış adımlar. Fakat bu adımların örneğin Suriye'de nasıl sonuç vereceğinin belirsizliği bir yana ulusla-rarası yatırımcılar ne kadar risk olduğuna ne kadar kazanacaklarına bakar. Dünya piyasa-larında esen para sıkılaştırıcı yüksek faiz po-litikaları getirisi onlar için çok daha cazip ola-bilir. Bu sadece Türkiye kapitalizminin değil, dış kredilere bağımlı olan tüm ekonomilerin sorunudur.

Geriye bir takım imtiyazlar kalıyor ki küresel sermayeye bu imtiyazları vermeye çoktan ha-zırlar.

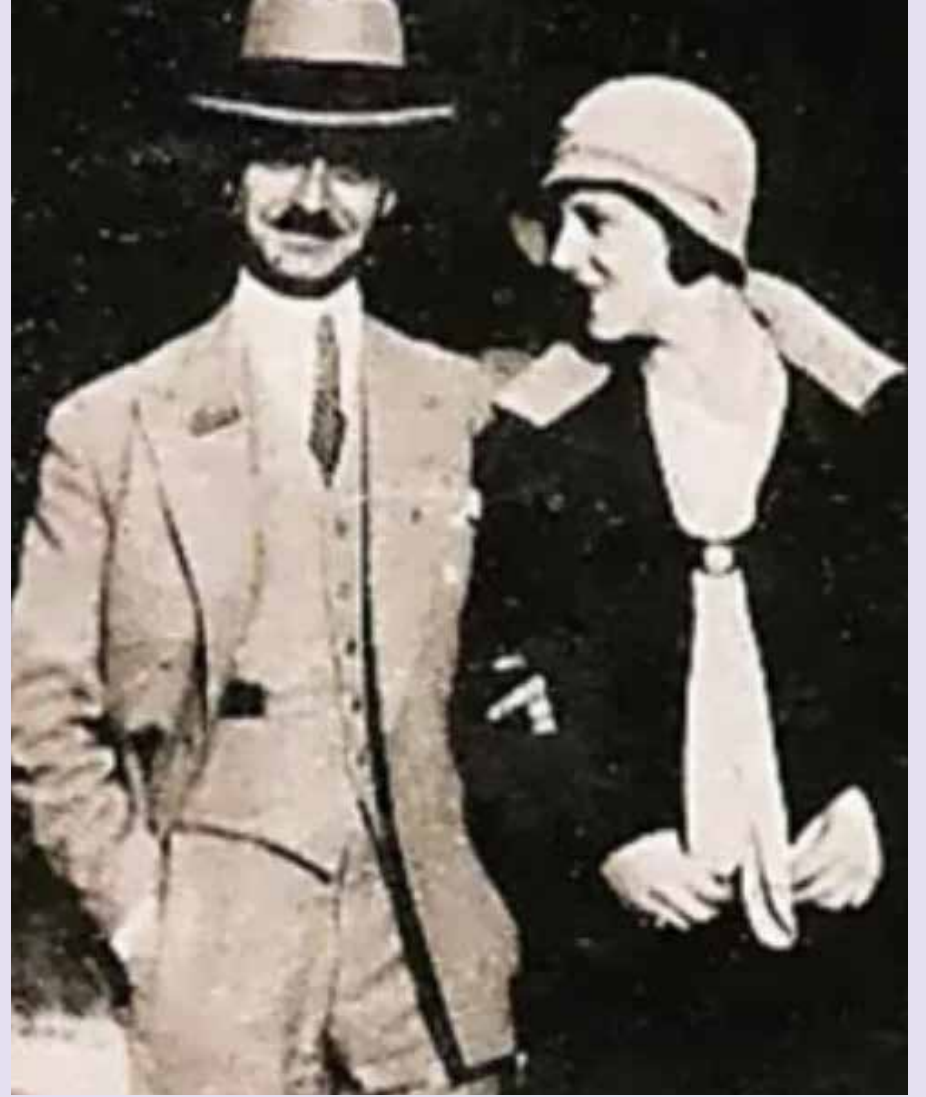
Fakat ekonomiyi var eden işçilere, ücretlile-re, emekçi sınıflara soluk aldirmaya niyetleri yok.

Aynı anda Türkiye'nin en büyük şirketleri, en üst sıradan en alta kadar karlarına kar katma-ya devam ediyor.

İşçiler bu gidişata dur demelidir.

GÖRÜŞ
Roni Margulies

MUTLU BİTMİŞ BİR GÖÇ ÖYKÜSÜ

Başta Kılıçdaroğlu ve CHP olmak üzere tüm muhalefetin milliyetçiliğe, ırkçılığa, Kürt düşmanlığına ve en önemlisi göçmen düşmanlığına kapılması, teslim olması, ödün vermesi ve hatta dört elle sarılması ne sonuç verdi?

Basit. Ortalık zafer çılgınlıkları atan, oylarını yükseltmiş, beklenmedik başarılar kazanmış faşistler ve milliyetçilerle doldu. Sağın politika ve söylemlerini kullanarak sağdan oy kapmak mümkün değildir, böyle yapıldığında siyaset sahnesi tümüyle sağa kayar ve bundan yine sağcılar kârlı çıkar, bir kez daha kanıtlanmış oldu.

Yabancı/Arap/Suriyeli/Rus/sığınmacı/göçmen düşmanlığına kendini kaptırmayanlar için bir göç öyküsü anlatmak istiyorum. İnsanların keyif veya eğlence olsun diye göç etmediğinin, yerlerini yurtlarını, doğup büyüdükları mekânları, atalarının yaşayıp öldüğü toprakları şımarıklıktan değil ancak mecburiyetten terk ettiklerinin bir örneğini vermek için.

Benim baba tarafım Polonya'dan gelmiştir. Dedem 1897'de Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun bir vatandaşı olarak Krakow'da doğmuş, Birinci Dünya Savaşı'nda çarpıştıktan sonra Viyana Üniversitesi'nde okumuş, Berlin'de mühendis olarak ilk işine girmiş ve 1925 Nisan'ında evlendikten hemen sonra Türkiye'ye göçmüş. Kalıcı olmasını düşünmüyorlarmış bu göçün, bir yıl çalıştıktan sonra geri döneceklermiş, ama iş uzamış ve Naziler'in Polonya'yı işgal etmesiyle beraber geri dönülecek yer kalmamış, göç mecburen kalıcılığmış.

Anlatacağım göç dedeminki değil ama. Kardeşininki.

Frederik Margulies'e Krakow'daki gençliğinde Fredek derlermiş. Keman çalan ve hayatta tek isteği hep ve daha iyi keman çalmak olan Fredek zengin bir ailenin kızına aşık olmuş 1920'lerde. Kızın ailesi evliliklerine izin vermenin koşulu olarak Fredek'in kemancılıktan vaz geçip ailenin tekstil işinin başına geçmesini dayatmış. Margulieslerin tarihinde bildiğim tek yüz kızartıcı olaydır: Fredek bir kadın için sanatı terk etmeyi kabul et-

miş! Evlenmişler. Çocukları olmuş. Bilebildiğim kadarıyla mutluymuşlar.

Alman ordusu 1 Eylül 1939'da Polonya'ya girdiğinde, Fredek eşi ve iki küçük çocuğuyla birlikte Fransa'da tatileymiş. Kemanı bırakıp zengin bir kadınla evlenmenin bazı yararları da var kuşkusuz: Maddî durumları iyi olduğu için, Polonya'ya dönme olanağı ortadan kalkınca Fransa'da kalmaya karar vermişler. Uzun sürmemiş ama; 1940 Mayıs'ında Nazi orduları Paris'e doğru harekete geçince Fredek'le ailesi de önce Fransa'nın güneyine, oradan da zor bela İspanya'ya kaçmış. Artık Avrupa'da barınamayacaklarına ikna olduktan sonra, vize almak için Amerikan elçiliğine gitmişler. Vize bir yana dursun, içeri bile alınmamışlar. Çaresizlik ve korku içinde, tüm Güney Amerika elçiliklerinin kapılarını aşındırmaya başlamış, hepsinden geri çevrilmişler.

Bir gün Fredek ilk kez geçtiği bir yolda yürürken yüksek bir duvarın ardındaki büyük bir bahçe içinde süslü, elçilik olması muhtemel bir bina görmüş. Yaklaşmış, duvarda "Dominik Cumhuriyeti Büyükelçiliği" tabelasını okuyup dalmış içeri. Varlığından bile haberdar değilmiş böyle bir ülkenin, adını bile duymamış; ama ne önemi var, Avrupa'dan, faşizmden uzak bir yer olduğunu tahmin edebiliyormuş. İçerde uyuklayan iki memura vize istediğini söylemiş, herhalde ilk kez böyle bir taleple karşılaşan memurlar pasaportları damgalayıp uyuklama-ya devam etmiş.

Dominik Cumhuriyeti, Karayiplerde, Küba'nın yanı başında yatay ve ince uzun Hispanyola adasının doğu yarısını kaplıyor; adanın geri kalanı Haiti. Göçmenlerden çok çekmiş Hispanyola. Kristof Kolomb Avrupalıların ilk yerleşimini burada kurmuş, adını La Isabela koymuş; yerli Taíno halkı ise Avrupalıların getirdiği virüsler nedeniyle kısa süre sonra grip ve çiçek hastalığından tümüyle telef olmuş. İspanyolların altın şehir Eldorado peşinde "Amerika" adını verdikleri kıtaya göçü ve burada yüzlerce yıl sürecek egemenlikleri La Isabela'yla başlamış.

Fredek daha sonra, California'da yaşlı bir adam olarak hayatının zengin coğrafyasını hüzünlü bir hayretle incelerken belki de bunları okuyup öğrenmiştir, ama 1940'ta uzun bir vapuryolculuğundan sonra Santa Domingo limanına ayak bastığında bilmiyordu herhalde. Günümüzün turist broşürleri, Kolomb'unoğlu Diego ile eşi Doña María de Toledo'nun şimdi müze olan evinin muhakkak görülmesi gerektiğini yazıyor. O zaman da müze miydi, bilmem, ama öyle de olsa, herhalde Fredek'in çokfazla ilgisini çekmemiştir. Dominik Cumhuriyeti'nde bir hayat kurmayı hiç düşünmemiş çünkü, amaç kapağı Amerika'ya atmakmış. Küba'nın 'göç kotası' olduğunu öğrenmiş. O yıllarda, Amerika güçmen göndermek üzere çeşitli ülkelere belli kotalar verirmiş. Fredek ve ailesi önce Küba'ya geçmeyi, sonra da Amerika'ya göçmeyi becermiş. Nasıl becermiş, neler yaşamışlar, nasıl olmuş, bilemiyorum. Krakow'dan Los Angeles'e uzanan, yaklaşık iki yıl süren bu öykü ne korkular, eziyetler, umutsuzluklar, mutsuzluklar içermiştir, kim bilir? Bildiklerim, yukarıdaki dört paragraftan ibaret işte.

Hiç olmazsa ama, Fredek'in öyküsünün mutlu bittiğini biliyorum. Amerika'ya girişte, memur "Margulies ismi burada zor okunur, zor anlaşılır" deyince, Marr soyadını almış aile. Ve benim bugün Amerika'nın çok çeşitli yerlerinde Bill Marr, Bob Marr gibi isimler taşıyan, tanımadığım uzak akrabalarım var.

Böyle mutlu biten göç öyküsü çok nadirdir. Göç, "gitmek" değil "kaçmak" anlamına gelir: Nazilerden, savaşta, yoksulluktan, işsizlikten, açlıktan kaçmak.

Kaçarak hayata tutunmaya çalışan insanlara nefret ve düşmanlıkla bakanlara ömrüm boyunca nefret ve düşmanlıkla baktım. Ve hep öyle bakacağım.

(Bu yazı ilk kez 30 Mayıs 2023 günü Serbestiyet'te yayınlanmıştır.)

İŞÇİ SINIFI NEDEN TEK DEVRİMCİ SINIFTIR?

CAN IRMAK ÖZİNANIR

Bugüne kadar var olmuş tüm toplumların tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir.

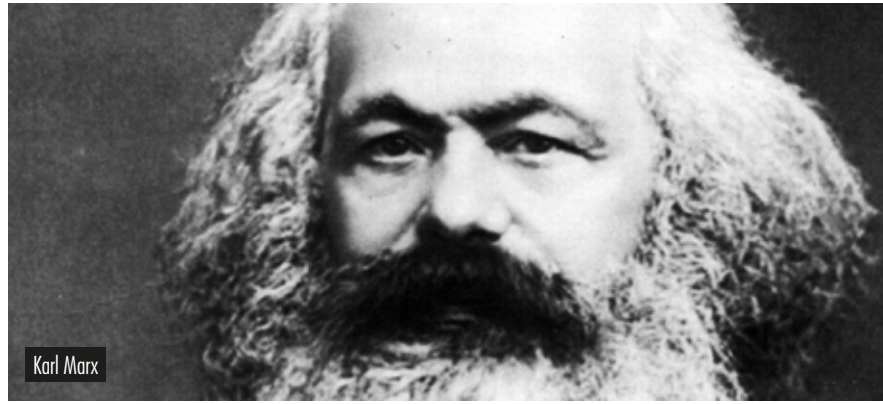
Karl Marx ve Friedrich Engels

Marx ve Engels, Komünist Manifesto'ya böyle başlıyordu. Gerçekten de tarih boyunca kölelerden köylülere tüm yok-sul sınıflar, dönemin egemenlerinin üzerindeki baskıya karşı başkaldırmış, ayaklanmış, bunlar bazen devrimlere dönüşmüştür. Peki, ezilen sınıflar zaten ayaklanıyorsa sosyalistler neden işçi sınıfı politikasında ısrar ediyor? Neden Marx ve Engels ile sonraki bütün takipçileri işçi sınıfına özel bir vurgu yapıyor ve dünyayı değiştirebilecek tek sınıfın işçi sınıfı olduğunu söylüyor?

Marksizm için, kapitalizm diğer sınıflı toplumlardan farklı bir tarihsel sürece tekabül ediyor ve bu toplumda işçi sınıfı tüm zenginliğin yaratıcısı olarak özel bir kategori oluşturuyor. İşçi sınıfının diğer ezilen sınıflardan farklı olmasının çeşitli sebepleri var. Öncelikle köylü ayaklanmaları kalıcı bir birlik oluşturamıyor ve sınıfsız bir topluma doğru ilerleyemiyordu, köylüler feodal beyin elindeki toprağı ele geçirecek güce elbette sahipti ve bunu defalarca yaptılar ama mesele toprağı ele geçirdikten sonra ne yapacaklarıyla ilgiliydi. Küçük mülk sahibi olmaya çalıştığı için doğası gereği köylülük rekabetçiydi, egemene karşı bir araya gelip güç oluşturabiliyor ancak sonraki aşamada birlik olamayarak başarısız oluyordu.

Modern kapitalizmde ilk defa kalıcı bir birlik oluşturabilecek bir sınıf olarak işçi sınıfı tarih sahnesine çıktı.

Kapitalizmde sınıfsal bölünmeler bir zorunluluk değil. Bugün dünyada öylesine büyük bir zenginlik yaratılmış durumda ki tüm nüfusu beslemek ve refah koşulları içinde yaşatmak mümkün. Ancak daha da önemlisi, kapitalizm altında yaşam işçileri pek çok açıdan toplumun kontrolünü ele almaya hazırlar. Kapitalizm, nüfusun büyük çoğunluğunu kolektif davranabilecekleri, birbirleriyle yakın ilişkiler içine girebilecekleri devasa kentlerde yoğunlaştırmış durumda. Günümüzde işçi sınıfı, gerek beyaz ya-

kalı gerek mavi yakalı olmak üzere, üretim süreçlerinin bütününe hakim ve bu süreçleri kolaylıkla kontrol edebilecek durumdadır.

Kapitalizmdeki emek süreci de işçileri bir araya getirme potansiyeline sahiptir. İşçiler üretim sürecinde işbirliği yapmak zorundadır. Bu işbirliği sendikalar gibi örgütlenmeler aracılığıyla sistemin karşısına diğer ezilen sınıflardan çok daha kolektif biçimde çıkabilme yeteneği kazandırmaktadır. Kapitalizm daha önceden sınıfın parçası olmayan teknisyenler, avukatlar, akademisyenler gibi pek çok kesimi de ücretli işçiye çevirdiği için sınıf sürekli olarak genişlemektedir.

Kapitalizmin geliştirdiği teknik yenilikler de daha önceki sınıfların düşünemeyeceği düzeydedir. Özellikle iletişim teknolojilerindeki yenilikler, işçi sınıfına hem ulusal hem de uluslararası bazda kolektif örgütlenme yeteneği kazandırmıştır.

Bütün bunlar, işçi sınıfını daha önce ayaklanmış olan ezilen sınıflardan daha yetenekli kılmaktadır. Sadece sistemi hedef alma konusunda da değil, sistemi yıktıktan sonra kolektif olarak toplumun yönetimini ele alma konusunda da yetenekli kılmaktadır.

Dolayısıyla Marx'ın dediği gibi, daha önceki tarihsel hareketlerin hepsi belli bir azınlığın çıkarları doğrultusunda hareket etmiş azınlık hareketleriydi, işçi sınıfının eylemi ise toplumun büyük çoğunluğunun, toplumun büyük çoğunluğunun çıkarı için özbilinçli ve bağımsız hareketidir.

Kendisiyle beraber herkesi özgürleştirebilecek olan sınıf

Bunlar teorik düzeyde kalan saptamalar değil. Marx, teorisini bir işçi sınıfı fetişi üzerine kurmadı. Silezyalı dokuma işçilerinin eylemini görene kadar Marx için sınıf soyut bir kategori idi, kendi çıkarları için harekete geçebileceklerini düşünmüyordu, bir grup aydının felsefe içinde yapacakları devrimlerle proletaryanın harekete geçeceğini düşünüyordu. Ancak işçilerin eylemine şahit olduktan sonra bütün anlayışı değişti ve işçi sınıfını bir özne olarak görmeye başladı.

Ardından işçi sınıfının kolektif hareketine defalarca şahit olundu. Manifesto'yu yazdıkları sırada 1848 devrimleri patlak vermek üzereydi. 20. Yüzyıl başı ise dünya savaşının yarattığı devasa yıkımın yanı sıra Avrupa'dan Rusya'ya kadar uzanan bir devrimler dalgasını başlattı. İşçiler, her yerde kendi özyönetim aygıtlarını oluşturdular. Rusya'da Sovyet, Almanya'da ve İtalya'da konseyler şeklinde ortaya çıkan bu özyönetim aygıtları işçilerin nasıl bir toplum kuracağının somut kanıtlarıydı: kolektif, demokratik ve bir grup kapitalist azınlık dışında toplumun bütününe örgütleyen bir yönetim biçimi.

Yani Marx'ın dediği gibi işçi sınıfı kendi kurtuluşunu örgütlerken geri kalan tüm insanlığı özgürleştirebilecek olan tek sınıftır.

İşçi sınıfı geçmişte mi kaldı?

1970'li yılların ortalarından itibaren üretim sürecinin kısmi parçalanması ve

post-fordist üretim rejiminin öne çıkmasıyla birlikte solun içinde, işçi sınıfının artık geçmişte kaldığı yönünde düşünceler ortaya atılmaya başlandı. Hatta proletaryaya "elveda" diyen yazarlar dahi oldu. Bu dönemde nükleer silahlanma karşıtlığından kadın hareketine, LGBTİ+ hareketinden ekoloji hareketlerine birbirinden ayrı başlıklarda mücadele yürüten grupların öne çıkışı ve işçi sınıfının hareketinin neoliberal saldırı karşısında örgütlülüğünün dağılmaya başlamasıyla bu kanaat giderek güçlendi.

Ancak işçi sınıfının devrimci rolü sadece geçmişte kalan bir şey değil. 1995 yazında Fransa'da grevler yapıp sokağa döken işçiler, bütün bu teorileri bir anda çöpe yolladı. 1999 yılında ise Seattle'dan başlayarak yukarıda bahsedilen tekil hareketleri kapitalizme karşı bir araya getiren devasa bir hareket ortaya çıktı. 2010'lu yıllarda ise bugün Arap Baharı diye adlandırılan devrim dalgasına şahitlik ettik. Tunus'tan başlayan grev ve isyan dalgası, Mısır'a, Suriye'ye ve başka ülkelere sıçradı. Özellikle Tunus ve Mısır'daki diktatörlerin devrilisinde işçi sınıfının eylemi merkezi bir rol oynadı. Bu hareketler yenilgiye uğradı ancak geride unutulmayacak bir miras bıraktı. 2020'ler de Şili'den Hong Kong'a işçilerin ve ezilenlerin kitlesel eylemleriyle başladı. Pandemi sırasında bu hareketler geriye çekilse de işçi sınıfı hâlen belirleyici bir güç olduğunu ortaya koyuyor.

Her işçi hareketi devrimci bir dönüşüm ortaya koyacak diye bir şey yok. İşçilerin tarihin her döneminde harekete geçeceklerini biliyoruz ancak sonuçlarını bilmiyoruz. Başarılı olmanın yolunun ise işçi sınıfının kendi eylemini tüm toplumu özgürleştirecek bir mücadeleye çevirmeye, işçi sınıfının bütün ezilenlerin mücadelelerini sahiplenmesini sağlayacak ve sınıfın içindekiler de dahil her türlü ayrımcılık biçimine karşı çıkacak bir politik hattı örgütleyerek hegemonik hâle gelmesini sağlamaya çalışacak bir devrimci partinin inşasında olduğunu biliyoruz. Lenin'in deyişiyle "ezilenlerin kürsüsü" olacak böyle bir sınıf partisinin inşası hâlen en önemli görev.

KAMU EMEKÇİLERİ İKTİDARA ÖFKELİ

AKP iktidarının bir torba yasa ile meclise getirdiği Temmuz memur maaş zamları teklifi, KESK tarafından protesto edildi.

Meclis çoğunluğunu elinde tutan iktidar, teklifini kolayca geçirecek.

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu ise görüşmeler sürerken yaptığı açıklamada AKP teklifini şöyle eleştirdi:

"TÜİK'in enflasyon oranını açıklamasının ardından, AKP iktidarı seçim vaadi olan en düşük kamu emekçisi maaşının 22.000 TL'ye çıkarılmasını öngören teklifini kamuoyu ile paylaşmıştır.

Ne yazık ki, iktidarın iddia ve estirdiği rüzgârın aksine gerçek enflasyon oranı dikkate alındığında yoksulluk sınırının yaklaşık yarısına denk gelen bu artışla kamu emekçileri sefalet koşullarında yaşamaya devam edecektir."

'Yoksulluk sınırı üzerinde bir ücret'

"Yapılan araştırmalara göre; bir kişinin günlük sağlıklı beslenme maliyeti 424 TL, yaşam maliyeti ise 17.188 TL'dir.

Dolayısıyla 4 kişilik bir ailenin aylık sınırının 12.500 TL, yoksulluk sınırının 40.000 TL olduğu bir ülkede kamu emekçisi, emekliler ve işçiler sefalet koşullarında yaşıyor demektir.

Buradan bir kez daha doğacak hak kayıpları için uyarıyoruz! Kamudan emekli olanların açlığa mahkûm edilmesi affedilecek ya da "iyileştirmeye çalışacağız" denilerek geçiştirilecek bir durum değildir. İktidar bir kez daha emeklilere yaklaşımını ele vermiş, suçüstü yakalanmıştır.

Ayrıca, TBMM'ye sunulan en düşük kamu emekçisi maaşının 22.000 TL'ye çıkarılmasına ilişkin yapılan hesap da kabul edilemez! Kamu emekçileri ve emeklileri bir kez daha sefalet ücretine mahkûm edilmiştir.

Bu vesileyle en düşük kamu emekçisi maaşının 22.000 TL değil, 40.000 TL olan Yoksulluk Sınırının üzerinde bir ücret olması talebimizi yineliyoruz."

Kamu emekçilerinin bu talebi, yüksek enflasyon ve kur şokları nedeniyle eriycek maaşların ardından sonbaharda başlayacak ücret mücadelelerinde daha da öne çıkacaktır.

BELEDİYE İŞÇİLERİ KADRO, EK PROTOKOL, İNSANCA YAŞAYACAK ÜCRET İSTİYOR

Genel-İş üyesi on binlerce belediye işçisi 11 Temmuz'da eylemdeydi.

"Temel taleplerimiz insanca yaşayacak bir ücret başta olmak üzere belediye şirket işçilerine uygulanan ayrımcılığın son bulması, kadro ve ilave tediye haklarımızın derhal verilmesi ve ücretlerdeki gelir vergisi kesintisinin düşürülmesidir" diyen işçiler çok sayıda belediyede 1 saat iş bıraktı. Belediyelerin önünde eylem yaptı.

Ayrıca İstanbul ve İzmir gibi büyükşehirlerde kalabalık merkezi eylemler gerçekleşti.

İstanbul'da iş bırakma eyleminin adreslerinden biri olan Kadıköy Belediyesi önünde konuşan Genel-İş Anadolu Yakası 2. No'lu Şube Başkanı Nazan Gevher Çam Ay şunları söyledi:

"İşçiler ve emekçiler sebebi olmadıkları bir krizin tüm yükünü çekmeye mecbur bırakılıyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin temel talepleri olan gelir dağılımındaki adaletin, vergide adaletin, insanca yaşanabilir bir ücretin sağlanması, sendikal hak ve özgürlüklerin genişletilmesi gibi konularda ne yazık ki bir adım atılmıyor. Ekmeğin 8 lira, simidin 10 lira, kiralardan ortalama 15 bin lira olduğu ve vergilerin her geçen gün arttığı bu ortamda işçiler 11 bin 402 TL asgari ücrete mahkûm ediliyor."

Ve şöyle devam etti:

"Bugünden itibaren örgütlü olduğumuz tüm işyerlerinde

insanca yaşayacak bir ücret için mücadelemizi yükselteceğimizi herkese ilan ediyoruz. İşçilerin taleplerini karşılayarak insanca yaşayacak bir ücret düzeyi için gereken adımları atın, belediye işçilerinin ücret ve sosyal haklarını iyileştirecek ek protokol görüşmelerini derhal başlatın."

Belediye şirketlerinde çalışan taşeron işçiler, Genel-İş'in kadro ve ek protokol konusundaki tutumunu, imzaladığı toplu sözleşmeleri eleştiriyordu. Yüz binlerce belediye işçisinin tabandan yükselttiği talep, özellikle CHP'li belediyelerde örgütlü olan Genel-İş'i harekete geçirmiş gözüküyor.

Genel-İş üyelerinin eylemleri, başka sendikaların örgütlü olduğu işyerlerinde çalışanları da harekete geçirebilir.

11 Temmuz eylemlerinde okunan basın açıklaması şöyle bitiyordu:

"İnsanca yaşayacak bir ücret için tüm ücretler iyileştirilmelidir.

Belediye şirket işçilerine uygulanan ayrımcılık son bulmalıdır.

Kadro ve ilave tediye haklarımız derhal verilmelidir.

Vergide adalet sağlanmalı ücretlerdeki gelir vergisi kesintisi düşürülmelidir.

Belediye işçileri olarak sesimizi yükseltelim. Taleplerimiz için hep birlikte mücadele edelim ve kazanalım."

HERKES İŞ, HER İŞSİZE İŞSİZLİK MAAŞI!

Her ay yayınlanan TÜİK istatistikleri aylık ya da dönemsel olarak işsiz sayısının artıp düştüğünü bize haber verir. Türkiye kapitalizminde işsizlik olgusunu anlamak için daha genel araştırmalara başvurmak gerekir.

Bu konuda düzenli raporlarıyla kamuoyunu bilgilendiren DİSK Araştırma Dairesi'nin Temmuz raporu işsizlik manzaralarını ortaya koyuyor.

DİSK araştırmasını TÜİK verilerine dayalı olarak yapıyor. Fakat istatistik öyle bir yöntem ki ne taraftan baktığınıza bağlı olarak sonuç veriyor.

Raporda dört veri öne çıkıyor:

- Geniş tanımlı işsiz sayısı 8 milyon 567 bin
- Geniş tanımlı işsizlik oranı yüzde 22,5
- Resmi işsizlerin yüzde 90'ı işsizlik ödeneği alamıyor
- Geniş tanımlı kadın işsizliği yüzde 30

GEZİ PARKI DİRENİŞİ - 10 YIL SONRA

IRMAK YAVLAL

Almanya'nın Berlin şehrinde bulunan Maksim Gorki Tiyatrosu'nun bu yıl "Gezi'nin 10. Yılı" temasıyla düzenlediği 6. Berlin Sonbahar Salonu (6. Berliner Herbstsalon) etkinlikleri 25 Mayıs'ta başladı ve 26 Haziran'a kadar sürdü. Berlin bir ay boyunca söyleşi, panel, Direniş Kütüphanesi, Gezinema Film Festivali, Queer Hafta Sonu, tiyatro oyunları, atölyeler, sergi, konser ve performanslardan oluşan 60'tan fazla özel etkinliğe ev sahipliği yaptı.

Dünyanın dört bir yanında, protestoların merkezinde çekilen ve direnişçilerin tanıklıklarını anlatan filmlere yer veren Gezinema Film Festivali, #HerYerTaksimHerYerDireniş sloganıyla düzenlendi.

Festival seçkinde Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek (2014) ve Tornistan (2013) gibi Gezi direnişini anlatan belgesellerin yanı sıra, 2019 Şili eylemlerini, 2014 yılında Michael Brown'ın öldürülmesiyle ABD'nin Ferguson şehrinde başlayan ayaklanmayı ve 2019'da Sudan'da askeri rejime karşı gerçekleştirilen protestoları anlatan belgeseller de bulunuyordu. Brezilya'da toplu taşıma ücretlerine yapılan zamların ardından Haziran 2013'te patlak veren protestolara, aynı dönemde Türkiye'de yaşanan Gezi eylemlerinin gözünden bakan

Aşk Bitti (2017) de seçkide yer alan filmlerden biriydi.

Gezi sürecinin hemen ertesine denk gelen 2013 Onur Yürüyüşü'ne de uzanarak Gezi direnişi sırasında LGBTİ hareketinin konumlanışını ve Türkiye'deki siyasi hareketlerle ilişkilendirme deneyimlerini konu alan ve yeni dayanışma pratiklerinin oluşmasına vesile olan, Gezi direnişini LGBTİ aktivistlerin gözünden aktaran #direniş-yol adlı belgesel de Gezinema programında yer buldu.

Gezi protestolarıyla ilgili 200 yazılı eserin yer aldığı Direniş Kütüphanesi, "Gezi'den ne öğrenebiliriz?" sorusuna yanıt bulmayı amaçlayan, Gezi tutuklularının konuşmalarının ve mektuplarının da yer aldığı yedi söyleşi ve panele ev sahipliği yaparken, Queer Hafta Sonu'nda İstanbul'da yaşayan ve çocuğu LGBTİ+ bireyi olan ailelerin hikaye ve tecrübelerini anlatan Benim Çocuğum (2013) ve trans kadın Ebru'nun nefret söylemleri ve cinayetlerine karşı verdiği mücadeleyi takip eden Trans X İstanbul (2014) adlı filmler izleyicilerle buluştu. Gezi protestoları sırasında bestelenen şarkıları inceleyerek otoriter rejimler altında müzikal pratiklerin nasıl şekillendiğine ve çağdaş kentsel mekanlarda nasıl bir sese dönüştüğüne odaklanan "Direniş Şarkıları" isimli konferans da etkinliğin bu bölümünde kendine yer buldu.

NarPhotos kolektifinin Gezi fotoğrafları arşivinden yapılan sergi

PORTRELER
Can Irmak Özınanır

SYLVIA RIVERA

Trans hakları aktivisti Sylvia Rivera, New York'un Bronx Mahallesi'nde 1951 yılında doğdu. Atanmış cinsiyeti erkek olarak doğan Rivera'nın babası Porto Rikolu, annesi ise Venezuelalıydı. Babası doğumundan kısa bir süre sonra evi terk etti ve annesi Rivera henüz üç yaşındayken intihar etti. Rivera'nın bakımını anneannesi üstlendi. Erken yaşlarda kadın giysileri giyen ve makyaj yapan Rivera, anneannesi tarafından hoş karşılanmıyordu. Okulda zorbalığa da maruz kalan Rivera, altıncı sınıfta okulun oyun alanında bir başka çocuk tarafından saldırıya uğradıktan sonra bir hafta süreyle okuldan uzaklaştırıldı. Bunun üzerine 11 yaşında evden kaçtı ve New York sokaklarında yaşamaya

başladı. Çocuk yaşta seks işçiliğine zorlanarak cinsel istismara maruz kaldı.

1963 yılında "benim annem gibiydi" dediği trans aktivist Marsha P. Johnson ile tanıştı. Johnson, Afrikalı-Amerikalı bir aktivistti ve kendisini drag queen olarak tanımlıyordu. Homofobi ve transfobinin yanı sıra o sıradaki eşcinsel hakları hareketinin kendi cinsel kimliğini dışlamasına karşı da mücadele ediyordu. Rivera ve Johnson, 28 Haziran 1969'da Stonewall isimli bir eşcinsel barının polis tarafından basılmasına karşı başlayan isyanda aktif rol oynadı. O dönem 17 yaşında olan Rivera, eve gitmeyi ve uyumayı reddetti. Şöyle diyordu: "Bir dakikasını bile kaçırmayacağım, bu bir devrim!".

1970 yılında, isyanın yıldönümünde ilk Onur Yürüyüşü gerçekleştirildi. Ancak Rivera ve diğer trans aktivistler eylemlere katılmamaları yönünde baskılara maruz kaldılar. 1971 yılında Rivera ile Johnson, eşcinsel hakları hareketinin kendilerini yeterince kapsamadığını düşündükleri için Sokak Travesti Eylem Devrimcileri (STAR) isimli grubu kurdular. Aynı zamanda transların sığınabileceği STAR Evi isimli bir yer açan Rivera ve Johnson pek çok transa

ev sahipliği yaptı. Rivera, henüz 19 yaşındayken STAR Evi'nde pek çok transa "annelik" yaptı. Rivera'nın gençlik problemleri yakasını bırakmıyordu ve travmaları bir noktada onu intihara sürükledi. Johnson, Rivera'yı hastaneye yetiştirdi ve iyileşmesine yardım etti. Bundan sonra Rivera, New York'u ve aktivizmi bir süreliğine terk etti.

1992 yılında Marsha P. Johnson'un kayıtlara intihar olarak geçen şüpheli ölümünden sonra Rivera şehre geri dönerek hem arkadaşının ölümünün açığa çıkarılması hem de LGBTİ+ hakları için mücadeleye tekrar atıldı. 1994'te yapılan 25. Onur Yürüyüşünde bu sefer onur konuydu. 1997'de Transy House (Trans Evi) isimli sığınma evini açtı, burası STAR Evi'ni model alıyordu. Kendisi de Transy House'ta yaşıyor ve LGBTİ+ eylemlerinde aktif olarak yer alıyordu.

2002'de kanser yüzünden hayatını kaybetti. Verdiği bir röportajda şöyle diyordu:

"Eşcinsel haklarından ve Stonewall'dan önce Siyah Özgürlük hareketine ve barış hareketine katıldım. Zamanım olduğunu hissediyordum ve bir şey yapmam gerektiğini biliyordum. Devrimci ruhum o zamanlara dayanır."

SUSMUYORUZ HAYVAN CİNAYETLERİNE SON!

Hayvan, Yaşam, Özgürlük İnisiyatifi bayram tatilinde ziyarete kapatılan Mamak Barınağı önünde basın açıklaması yaptı. İnisiyatif adına Güliz Gündüz tarafından okunan açıklama şöyle:

“Geri alınmayacak haksızlıklar vardır, hiçbir özrün telafi edemeyeceği haksızlıklar; ben o anda her şeyin donup o noktaya baktığım düşünürüm, gecenin, gündüzün, rüzgarın, yıldızların, güneşin, her şeyin, bir an için taşlaşıp gözlerini oraya diktiğini düşünürüm. Sanki benim soluğum kesildiğinde yeryüzünün de soluğu kesilmiştir!” S.K.

Aylardır soluğumuzu tuttuk, gözlerimizi diktik, ağaca asılan köpeklerle, yakılarak öldürülen kedilere, gecenin bir yarısı gözleri dönmüş belediyelerin hayvanların boynuna aparatlar takarak boğarcasına toplama kamplarına aldıkları hayvanlara bakıyoruz. Şiddetin bu denli gözümüze sokulduğu, cezasızlıkla beraber kötülüğün güç bulduğu bir dünyada hayvanların haklarını anlatmaya çalışıyoruz. Devrim gibi yasa getiriyoruz diyenlerin yasayı uygulamayıp üstüne cinayeti körüklediklerini dehşetle izliyoruz.

Her hayvanın hayatı biriktir ve her hayvan kendi hayatının öznesidir. İsimleri olmayabilir, aileleri, arkadaşları, sosyal ilişkileri olduğunu, bizim gibi sevinç ya da üzüntü duyduklarını, korktuklarını, rüya gördüklerini biliyoruz. Korkunç bir nefret pom-

palamasıyla her birinin biricik hayatının hiçe sayıldığını, işkencelerle öldürüldüklerini de bildiğimiz gibi. Biz bunlara seyirci kalmayacağımızı buradan açıkça ifade ediyoruz. Hayatlarını çaldığımız Dayı, Şila, Köpük gibi isimleri olan hayvanların cinayetlerinin peşinde olduğumuz gibi isimlerini bilmediğimiz sokakta yaşayan bütün hayvanların da yanlarındayız. Hayvanların öldürüle öldürüle elde ettiği yasayı uygulatacak ve yasayı Hayvan Hakları Yasası olarak genişletmek için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı beyan ediyoruz. İsteklerimiz açık ve nettir:

Toplama kamplarına alınan hayvanlar mahallelerine geri bırakılsın. Ortak kültürle birarada yaşadığımız hayvanlar bizlerin komşusu olarak yaşamaya devam etmeli.

Sürü psikolojisine girmemeleri ve popülasyonun artmaması için etkin kısırlaştırma seferberliği ülkenin her yerinde başlatılsın.

Üretim/ satış durdurulsun. Yasada geçen “hayvanlar mal değil candır” beyanına uyulsun ve hayvan satışı yasaklansın.

Hayvana şiddet uygulayan, cinsel istismarda bulunan, hayvan cinayeti işleyen katiller yatarı olan hapis cezasıyla yargılsın.

5199’un 6.maddesine dokunulmasın, kısır, sağlıklı hayvanlar mahallelerinde yaşamaya devam etsin.

Hayvanların öldürülmesini tetikleyen söylemler cezasızlıkla ödüllendirilmesin. Nefret suçu işleyen herkes cezasını çekmeli.

Taleplerimiz yerine getirilene kadar susmayacağımızı ve bu mücadelemizin katlanarak artacağını belirtir ve hayvanlarla insanların kurtuluşunun ortak olduğunu düşünen herkesi bileşik hak mücadelemize davet ederiz.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

Sosyalist işçi gazetesini yayınlayan DSİP üyelerinin savunduğu temel fikirler:

AŞAĞIDAN SOSYALİZM

► Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

REFORM DEĞİL DEVRİM

► İçinde yaşadığımız sistemin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılmaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

KADINLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. Toplumsal cinsiyetçiliğe taviz veren, kadınların özgür olmadığı bir sosyalizm olmaz, kadınların bugünkü mücadelesi ve sosyalizm olmadan da kadınlar nihai özgürlüğü kazanamaz.

INTERNASYONALİZM

► Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. Tek bir ülkede sosyalist devrim ancak bu devrim bir dünya devrimiyle desteklendiği ölçüde sosyalizme doğru ilerleyebilir.

IRKÇILIĞA DURDE!

► Sosyalistler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıdır. Irkçılık tazviz verilebilecek bir fikir değildir.

LGBTİQ+LARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► LGBTİ+’ların özgürlük mücadelesi tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Sosyalistler bu mücadelenin önünde yer alırlar.

SAVAŞA HAYIR!

► Bizler tüm savaşlara karşıyız. Aynı zamanda biliyoruz ki kendi egemen sınıfını savunan, aynı zamanda antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm milliyetçiliği savunmak anlamına gelir ve milliyetçiler gerçekten savaş karşıtı olamazlar.

HALKLARIN EŞİT KOŞULLARDA KARDEŞLİĞİ

► Sosyalistler bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar, bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

İKLİM KRİZİ KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR

► Hem iklim değişimini durdurmak hem de nükleer, kömür, petrol, gaz gibi tehlikeli ve kirliliği kaynaklarının kullanılmasını engellemek, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin temel bir ögesidir.

STALİNİZM SOL DEĞİLDİR

► SSCB, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir. İşçilerin ücretli emek sömürsüne maruz kaldığı, aşağıdan yukarıya doğru işleyen özyönetim organlarının ortadan kaldırıldığı ya da olmadığı, dolayısıyla işçi sınıfının siyasal iktidarı kolektif bir şekilde ellerinde toparlayamadığı rejimler sosyalist rejimler olamaz.

DEVRİMCİ PARTİ

► Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

► Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

► İşçi sınıfının kurtarıcılara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi mücadelesinin ürünüdür.

Siz de bu fikirleri savunuyorsanız, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi’ne üye olarak antikapitalist bir odağın inşasına katkı verebilirsiniz!

KURAKLIK: YAĞIŞLAR ARTTI AMA ÇÖLLEŞME RİSKİ AZALMADI

TUNA EMREN

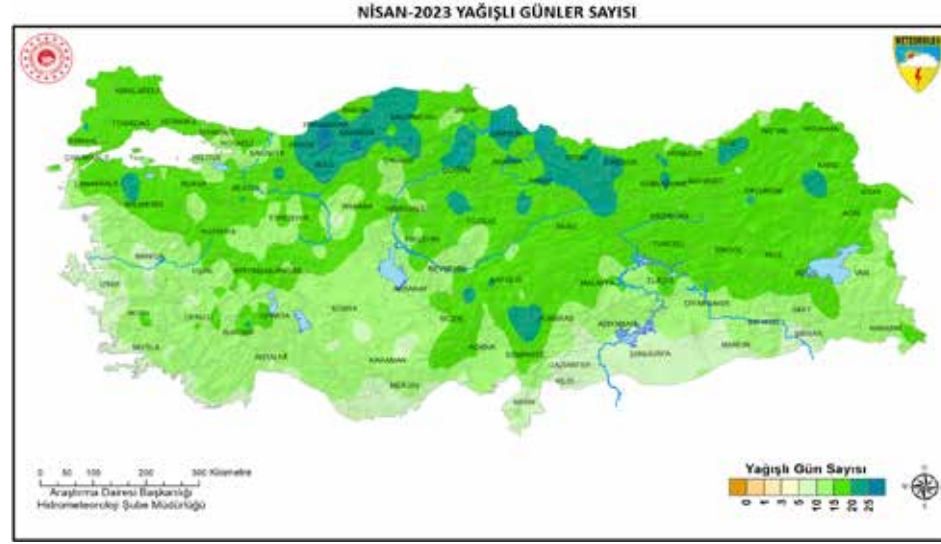
Bu yıl daha önce hiç yaşanmamış tuhaf bir hava olayı gerçekleşti, tüm Türkiye'yi yağış haritalarında yeşile boyayan yağmurlar aylar boyunca dinmek bilmedi, Haziran'ı da bahara çevirdi. Fakat maalesef bu yağışlar, kimi yayın organlarında iddia edildiği gibi Türkiye kuraklık haritasını da yeşile boyamış değildi. Aksine, uluslararası kuraklık ölçüm haritaları, Türkiye'deki Mayıs 2023 kuraklık değerlerinde herhangi bir iyileşme görülmediğini, bilakis ülkenin üçte birine yayılmış bir bitki örtüsü stresi yaşandığını, dolayısıyla alarm durumuna geçmemiz gerektiğini gösteriyordu.

Meteoroloji Genel Müdürlüğü'nün (MGM) paylaştığı "Standart Yağış İndeksi – 2023 Mayıs Ayı Meteorolojik Kuraklık Haritası" son üç ayın verileriyle Türkiye'yi nemli ve çok nemli değerlere ulaşmış gösteriyordu ama üç değil de altı aylık değerlendirmeye baktığınızda haritanın ağırlıklı olarak hafif nem ve şiddetli kuraklık arasında gidip geldiğini görebilirdiniz. 12 ya da 24 aylık ölçümlerdeyse aynı harita 'çok şiddetli kuraklık' ve 'olağanüstü kuraklık' bölgelerini de içermeye başlıyor.

Kuraklıklar bir yandan dinamik süreçlerden (hava anomalileri) diğer yandan da termodinamik süreçlerden (hava sıcaklığı, radyasyon, rüzgar hızı ve bağıl nemdeki değişiklikler) etkilenir. Dinamik süreçler zaten bu termodinamik değişimlere dolaylı bir tepki olarak ortaya çıkıyor. Diğer bir deyişle; yüksek sıcaklıklardaki artışlar ve atmosferik buharlaşma termodinamik değişkenleri doğrudan etkiliyor ve bunlar meydana geldiğinde sıcak hava dalgalarını, kuraklıkları, şiddetli yağış olaylarını yaşamaya başlıyoruz. Özetle, hızla ısınmaya devam eden bir gezegende, hava olaylarında aşırı uçlara savrulma durumunun sayısı ve bu aşırı hava olaylarının şiddeti gün geçtikçe artıyor, aşırı yağışlar devam etse dahi kuraklık riski azalmıyor.

Hükümetlerarası İklim Değişikliği Paneli (IPCC) raporlarının yıllardır üstünde durduğu ve bilhassa Avrupa ile Akdeniz Havzası için öne çıkan riskler olarak vurguladığı şekliyle; bu bölgede yalnızca aşırı ısınma ve benzersiz bir kuraklık değil, eş zamanlı olarak aşırı yağış olaylarında da artış bekleniyordu.

Bilimsel raporların sunduğu tüm bulgular son 20 yılda gerçeğe dönüştü, son 10 yılda ise raporlardaki tahminlerin yaşanmak-

ta olanlara göre ılımlı kaldığı görüldü. Bir iklim felaketleri dünyasına geçiş yaptık ve Türkiye özelinde de aşırı hava olaylarının sayısı ile şiddeti her yıl artma eğiliminde. MGM'nin "Türkiye 2022 İklim Değerlendirmesi Raporu" da 2022'nin tüm zamanların en çok aşırı hava olayı yaşanan yılı olduğunu doğruluyor.

El Nino faktörü de devreye girdi

Büyük Okyanus'ta rüzgar şiddeti ve deniz suyu sıcaklığı değerlerindeki değişim El Nino ve La Nina adlı iki fazlı bir iklim modeline yol açıyor. Geçtiğimiz üç yıl boyunca sıcaklık artışları üzerinde dengeleyici etkiye sahip olan La Nina fazındaydık. Ancak

gezegenin en büyük doğal iklim fenomeni olan El Nino da maalesef bu yıl bir kez daha devreye girdi.

Okyanuslar, La Nina fazında, atmosfere salınan aşırı CO2 yoğunluğunun hapsettiği ısının büyük bir kısmını emiyorken El Nino'da okyanusta hapsedilmiş bu ısı yeniden atmosfere salınmaya başlıyor ve yüzey sıcaklıkları daha da artıyor. Faz geçişi nemli, yağmur yüklü havanın da yer değiştirmesine sebep oluyor, bunun sonucunda kimi bölgelere ısı dalgaları, kimineyse seller getiriyor, orman yangınlarının sayısını artırıyor, kuraklık riskini büyütüyor. Ve dünyanın her yeri bundan etkileniyor.

Aşırı hava koşullarını daha da uç noktalara iten El Nino geçtiğimiz ay dünya genelinde kırılmaya başlanan yeni sıcaklık rekorlarını inanılmaz seviyelere çekebilir: Mayıs'ta başladı, Haziran'da küresel ortalama sıcaklıklar, aynı ay için daha önce kaydedilen seviyelerin 1C üzerine çıktı. Üstelik en şiddetli etkileri bu yıl değil 2024'te ortaya çıkacak.

İşte tablo bu...

İklim krizi derken gün geçtikçe derinleşen bir krizden, gezegende tüm yaşam için görülmemiş tehditler oluşturacak bir felaketler zincirinden bahsediyoruz. Kurtulmanın tek bir yolu var; fosil yakıt çıkarmaya ve kullanmaya hemen son vermek, enerji ihtiyacımızı yenilenebilir kaynaklardan sağlamak üzere küresel bir enerji dönüşüm başlatmak. Ne var ki kapitalizm gücünü savaş makineleri ve fosil yakıtlardan alıyor. Böyle bir dönüşümü kapitalistlerden beklemek, ataletle teslim olup filmin sonunu kabul etmek anlamına gelir. Dolayısıyla, fosil yakıtlardan çıkış konusunda muazzam bir basınç oluşturmak zorundayız.

Küresel iklim hareketi, tüm dünyada birleşik mücadele çağrısı yapıyor, mücadeleyi büyütecek olan işçileri, kadınları, LGB-Tİ+'ları, göçmenleri, kısacası her bir mücadeleyi, herkesi kendilerine katılmaya davet ediyor, çünkü milyonlar sokağa çıkacak olursa her şey değişir.

Şimdi milyonların gücüne ihtiyacımız var.

